ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **D. N. O.**, zastoupena Mgr. Petrem Dvořákem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: I. H., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 19. 10. 2022, č. j. 52 A 18/2022-73,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se zamítá.**

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

### I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 3. 2022, č. j. MV-22710-4/SO-2022, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-3853-27/PP-2021. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, a to z důvodu existence důvodného nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Současně správní orgán I. stupně stanovil žalobkyni lhůtu 35 dní od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

## II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice (dále též „krajský soud“), který ji zamítl výše uvedeným rozsudkem. Ztotožnil se s posouzením správních orgánů. Dle krajského soudu správní orgány řádně odůvodnily, v čem spatřují existenci trvajícího, aktuálního a důvodného nebezpečí, které žalobkyně představuje pro veřejný pořádek. Krajský soud akcentoval, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 10 let. Správní orgány přitom dostatečně zohlednily i další (individuální) okolnosti případu. Komplexně zkoumaly hrozbu narušení veřejného pořádku ze strany žalobkyně, přičemž hodnotily všechny rozhodné skutečnosti ve všech souvislostech. Neopomenuly náležitě zkoumat i zásah rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života. I podle názoru krajského soudu se jedná (s ohledem na všechny okolnosti dané věci, které byly obsáhle shrnuty v rozhodnutích správních orgánů) o zásah přiměřený. Krajský soud neshledal důvodnými ani další námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

## III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka namítala, že správní orgány i krajský soud chybně posoudily, že představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Dle názoru stěžovatelky nelze z jejího jednání dovodit existenci nebezpečí narušení veřejného pořádku, jelikož od spáchání trestné činnosti uplynulo již více jak deset let, přičemž od té doby vede řádný život. Stěžovatelka je rovněž přesvědčena, že rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o povolení k pobytu nebylo náležitě individualizováno, což je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Dále stěžovatelka namítala, že správní orgány ani soud náležitě neposoudily otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zamítnutí její žádosti do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Stěžovatelka uvedla, že v České republice si vybudovala pevné rodinné zázemí, které bude zamítnutím její žádosti zcela zásadním způsobem narušeno. Posouzení přiměřenosti dopadu zamítnutí žádosti provedené správními orgány a posléze i krajským soudem proto dle názoru stěžovatelky neodpovídá situaci a zjištěným skutečnostem. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

## IV.

[4] Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém odkázala na argumentaci učiněnou v řízení před krajským soudem a na odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaná je

názoru, že správní orgány i krajský soud veškeré námitky stěžovatelky řádně vypořádaly a podrobně se zabývaly jak konkrétními okolnostmi spáchání trestného činu stěžovatelky, tak i otázkou přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k pobytu a jeho dopadu do rodinného života stěžovatelky. Důsledek spočívající v zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky v nyní projednávaném případě dle žalované zcela koresponduje se závažností protiprávního jednání, které je jí vytýkáno, přičemž takový důsledek je v daném případě zákonem předpokládaný. Žalovaná proto setrvala na svém právním názoru a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

## V.

[5] Osoba zúčastněná na řízení (manžel stěžovatelky) podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení zejména zdůraznila citelný zásah do jejich rodinného života v případě, kdy by stěžovatelka byla z důvodu zamítnutí žádosti nucena opustit území České republiky. Argumentaci žalované považuje za nepřípadnou a absurdní.

## VI.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že otázkou zákonnosti pobytu téže stěžovatelky na území ČR se již zabýval, a to v nedávném rozsudku ze dne 22. 9. 2023, č. j. 3 Azs 370/2021-36. Uvedeným rozsudkem zamítl kasační stížnost stěžovatelky ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stěžovatelky na území ČR. Závěry uvedeného rozsudku přejímá i pro nyní projednávanou věc a nad jejich rámec uvádí ke stížním námitkám následující.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soudní rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud je z něj patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, III. ÚS 961/09, a rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

[11] Uvedeným požadavkům napadený rozsudek dostál. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Z argumentace krajského soudu je dostatečně zřejmé, proč dospěl k jím uvedeným závěrům, resp. proč neshledal žalobní námitky důvodnými. Důkladně a dostatečně vypořádal žalobní argumentaci. Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil s tvrzením stěžovatelky, že krajský soud ponechal konkrétní argumentaci obsaženou v žalobě bez povšimnutí. Ačkoliv si zcela jistě lze představit ještě podrobnější argumentaci, Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nejvyšší správní soud není názoru, že by rozsudek krajského soudu takovými vadami trpěl.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci vad dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[13] Namítaný kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

[14] Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle jeho názoru byl skutkový stav zjištěn dostatečně, má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Podle názoru kasačního soudu poskytují podklady opatřené správními orgány dostatek informací, na základě kterých bylo možné učinit závěr, že žalobkyně představuje trvající nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Rozhodnutí žalované nelze považovat ani za nepřezkoumatelné. Žalovaná vypořádala jádro věci, resp. všechny stěžejní námitky žalobkyně, přičemž se nedopustila ani žádných vad s vlivem na zákonnost rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp.).

[15] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelce ani v tom, že nebyly dány důvody k aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.* Nejvyšší správní soud souhlasí se správními orgány i krajským soudem, že v daném případě byly splněny podmínky pro aplikaci označeného ustanovení.

[16] Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2014, sp. zn. 41T 16/2013, byla stěžovatelka pravomocně odsouzena za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 10 let. Stěžovatelka čin spáchala jako členka organizované skupiny (ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech). Dne 13. 9. 2019 byla stěžovatelka podmíněně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody se stanovenou zkušební dobou do 13. 3. 2026. Jelikož byl stěžovatelce dne 17. 2. 2021 pravomocně zrušen trvalý pobyt na území České republiky, podala dne 11. 3. 2021 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců, přičemž jako občana Evropské unie označila svého manžela (osobu zúčastněnou na řízení). Správní orgán I. stupně žádost zamítl dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť shledal, že je dáno důvodné nebezpečí, že by stěžovatelka mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Tento závěr aproboval návazně i žalovaný a krajský soud. Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasační stížnosti důvod k přehodnocení uvedeného závěru.

[17] K tomuto závěru dospěly správní orgány na základě úplné úvahy, při které se zabývaly všemi rozhodnými skutečnostmi, tak jak jim to ukládá § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, resp. judikatura (rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 5 Azs 383/2019, sp. zn. 5 Azs 172/2019, sp. zn. 7 Azs 282/2021 atp.). Správně dovodily, že s ohledem na povahu trestné činnosti, její rozsah, závažnost atp., neexistuje *„vysoká pravděpodobnost, že se nedopustí podobného jednání, za jaké byla odsouzena, resp. že i v jiných ohledech nebude představovat její pobyt na území ČR nebezpečí pro veřejný pořádek. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru 'trestněprávní naděje' na polepšení, jež mohla být důvodem pro podmíněné propuštění.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33). I podle názoru Nejvyššího správního soudu

v případě stěžovatelky nejsou dány žádné okolnosti svědčící o významné míře ujištění, že podobné jednání u ní již do budoucna nehrozí. Ostatně „*trestněprávní odsouzení pro nikoli bagatelní trestný čin, tedy takový, který stěžovatelka úmyslně páchala po delší dobu a jehož společenská nebezpečnost vyjádřená v obecné rovině trestní sazbou a individuálně zohledněná trestním soudem zejména v tom, jaký druh a jakou výši trestu uložil, je významná, je zpravidla signálem toho, že takové důvodné nebezpečí je zde dáno. Signál neznamená jistotu, avšak nelze jej nevzít v úvahu.*“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33). Není přitom pravdou, že by správní orgány a krajský soud akcentovaly z hlediska naplnění podmínek dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pouze trestnou činnost stěžovatelky, neboť reflektovaly i další skutečnosti, vč. těch, které stěžovatelka zmiňovala ve svůj prospěch (mj. doba, která uplynula od spáchání trestné činnosti). Shledaly, že uplynulou dobu nelze považovat za řádné vedení života, neboť stěžovatelka byla během této doby buď ve výkonu trestu, nebo ve zkušební době, čímž byla v podstatě „donucena“ vést řádný život, což nelze považovat za dobrovolné jednání. Ke stejnému závěru ostatně již dříve dospěl i Nejvyšší správní soud, když uvedl, že převážnou část doby, která uplynula od páchání trestné činnosti do nabytí právní moci rozhodnutí žalované, byla stěžovatelka trestně stíhána nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, a proto tuto dobu nelze hodnotit v její prospěch. Uvedené časové období tak nelze považovat za dobu, po kterou cizinec prokázal, že se již do budoucna hodlá chovat v souladu se zákony České republiky, a nepředstavuje tak již *skutečné, dostatečné, závažné a aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2023, č. j. 3 Azs 370/2021-36, a ze dne 30. 5. 2023, č. j. 3 Azs 246/2021-47).

[18] Krajský soud přitom neopomenul hodnotit i to, že stěžovatelka byla podmíněně propuštěna. Jak však správně podotknul, uplatnění institutu podmíněného propuštění samo o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání stěžovatelky a nezaručuje, že se skutečně napravila. Doba, která uplynula od podmíněného propuštění stěžovatelky a po kterou vede řádný život, pak netvoří ani polovinu zkušební doby podmíněného propuštění stěžovatelky. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že: „*Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si musel být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom možných důsledků také v rovině zákona o pobytu cizinců*“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 Azs 285/2014-39, a dále také např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Přímo ve vztahu ke stěžovatelce lze pak odkázat na rozsudek č. j. 3 Azs 114/2020-31, dle kterého „*podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody samo o sobě a bez dalšího neznamená, že se cizinec napravil, povede řádný život a již žádné nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu zákona o pobytu cizinců nepředstavuje. Pokud by byly v tomto smyslu správní orgány vždy 'vázány' tím, že došlo k podmíněnému propuštění (či k propuštění po vykonání celého trestu), byla by možnost aplikace výhrady veřejného pořádku de facto vyprázdněna. Otázku nebezpečí cizince pro veřejný pořádek je třeba posuzovat samostatně, a to zejména s ohledem na povahu jeho trestné činnosti a další zjištěné okolnosti, a to i poté, co byl z výkonu trestu (podmíněně) propuštěn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 312/2016-59).*“ Nadto je vhodné zdůraznit, že stěžovatelce byla stanovena zkušební doba v délce trvání šesti let, což svědčí o míře rizika, kterou propuštění stěžovatelky na svobodu podle názoru trestního soudu představovalo. „*I délka zkušební doby*

*podmíněného propuštění má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami, a může být nahlížena jako 'rizikové' období, kdy je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněně propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život. I když rozhodně nelze zjednodušeně říci, že překážka pro povolení k přechodnému pobytu trvá přesně po zkušební dobu podmíněného propuštění, určitou indicii, jíž nelze přehlížet, tato okolnost představuje.*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49). Východiskům uvedené judikatury přitom odpovídají nejen rozhodnutí správních orgánů, ale i rozsudek krajského soudu.

[19] Správní orgány a krajský soud přitom důkladně hodnotily i další individuální okolnosti věci. Zabývaly se povahou trestné činnosti, jejími důsledky, rolí stěžovatelky v rámci organizované zločinecké skupiny. Zohlednily i délku uloženého trestu odnětí svobody, důvody, které stěžovatelku vedly k páchání trestné činnosti atp. Takové posouzení odpovídá i požadavkům judikatury Ústavního soudu. Např. v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, Ústavní soud uvedl, že „*vnitrostátní orgány (resp. soudy) musejí kromě existence předchozího odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení. Teprve v rámci posouzení proporcionality opatření je pak třeba hodnotit, zda je potenciální zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. V tomto kroku je pak možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu či vzít v úvahu zdravotní stav dotčené osoby.*"

[20] Důkladně byly zkoumány i související otázky stran existence důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku ze strany stěžovatelky (vedle výše uvedené judikatury srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33), přičemž i v tomto ohledu jsou úvahy dostatečně konkretizovány.

[21] Z výše uvedených důvodů nelze souhlasit s námitkami stěžovatelky, že nebylo provedeno náležité odůvodnění splnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, resp. že toto nebylo dostatečně konkretizováno. Podle názoru Nejvyššího správního soudu jak správní orgány, tak i krajský soud své závěry jasně a srozumitelně individualizovaly ve vztahu k osobě stěžovatelky, přičemž důkladně hodnotily všechny rozhodné skutečnosti, jak jim to ukládá právní úprava a navazující judikatura.

[22] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce stěžovatelky, že nebyla dostatečně posouzena otázka přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zamítnutí žádosti povolení pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Jak správní orgány, tak i krajský soud se zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatelky důkladně zabývaly a řádně posoudily všechny stěžovatelkou předestřené skutečnosti, jakož i skutečnosti vyplývající ze

spisu. Důkladně zkoumaly mj. povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu stěžovatelky v hostitelském státě, rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát, dobu, jež uplynula od spáchání trestného činu a návazné chování stěžovatelky, stěžovatelčinu rodinnou situaci, počet dětí, jejich věk, rozsah, v jakém by byl soukromý a rodinný život cizince narušen, jakož i věk a zdravotní stav stěžovatelky. Provedly i konkrétní úvahu nad možností realizace rodinného života např. prostřednictvím krátkodobých víz či návštěv rodinných příslušníků v zemi stěžovatelčina původu. Jejich postup tak plně odpovídal požadavkům judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 301/2019-40, ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34, a rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, zejména rozsudek, ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, a rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 4. 12. 2012). Po zhodnocení uvedených kritérií dospěly ke správnému závěru, že v případě stěžovatelky nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Soud dodává, že i podle judikatury akcentované stěžovatelkou může nad právem na soukromý a rodinný život cizinců převážit závažnost protiprávního jednání cizince na území hostitelského státu nebo ohrožení veřejného pořádku s jeho pobytem spojené. Přesně k tomu došlo v dané věci. Důsledek spočívající v zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky v daném případě zcela koresponduje se závažností protiprávního jednání, které je jí vytýkáno. Jak správně dodal krajský soud, k narušení rodinných a dalších vazeb došlo již v důsledku dlouhodobého pobytu stěžovatelky ve vězení. Ostatně stěžovatelka po odsouzení pro zvlášť závažný zločin musela být srozuměna s tím, že důsledky jejího protiprávního jednání ohrožují realizaci jejího soukromého a rodinného života a její další pobytové možnosti na území ČR. Pokud pak i přesto uzavřela manželství (krátce po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody) musela být srozuměna s tím, že společnému soužití s osobou zúčastněnou na řízení mohou vyvstat překážky z toho vyplývající. Pokud jde pak o vztah stěžovatelky a jejích zletilých dcer, ze spisu nejsou patrné mimořádné okolnosti ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 a na něj navazující judikatury. S ohledem na závažnost stěžovatelkou spáchané trestné činnosti by zájem na ochraně rodinného života stěžovatelky mohl převážit nad zájmem společnosti na ochraně veřejného pořádku jen tehdy, pokud by stěžovatelka uvedla konkrétní mimořádné skutečnosti, které by takové převážení odůvodnily. Takové však neuvedla.

[23] Ani na základě žádných dalších tvrzení nelze dovodit nepřiměřenost předmětného rozhodnutí. Tvrzení stěžovatelky, že má v ČR vybudované vazby, zatímco ve Vietnamu nikoli, zůstalo nekonkretizováno, resp. nedoloženo. Z výslechu stěžovatelky nadto vyplynulo, že má ve Vietnamu staršího bratra a nelze tak hovořit o tom, že ve Vietnamu nemá vůbec žádné vazby. Lze dodat i to, že stěžovatelce není zamítavým rozhodnutím znemožněno nadále realizovat svůj soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Neudělením pobytu není stěžovatelce uložen žádný zákaz pobytu na území do budoucna, přičemž po uplynutí zkušební doby může opětovně požádat o udělení pobytového oprávnění. Kontakt s rodinnými příslušníky může udržovat pomocí krátkodobých víz, popř. formou návštěv v domovské zemi. Ačkoliv tedy Nejvyšší správní soud vzal při posouzení v úvahu snahu stěžovatelky napravit se a vést řádný život, na kterou ostatně ve svém vyjádření poukazuje i osoba zúčastněná na řízení, nelze odhlédnout od závažné trestné činnosti, kterou v minulosti spáchala. Přístup stěžovatelky,

resp. osoby zúčastněné na řízení, která namítá nemožnost vyvrácení potenciální hrozby opakovaného narušení veřejného pořádku, by v konečném důsledku vedl k tomu, že by bylo třeba vyhovět jakékoliv žádosti v pobytových věcech. Takto však právní úprava koncipována není. Ta umožňuje žádosti nevyhovět mj. v případě, že existuje důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek (§ 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců), k čemuž právě došlo v nyní projednávaném případě (viz výše).

[24] Nelze přehlédnout ani to, že stěžovatelka na zásah do soukromého a rodinného života poukazovala převážně v obecné rovině. V kasační stížnosti nepředložila argumentaci, na základě které by bylo lze shledat nepřípadnost závěrů správních orgánů a krajského soudu. Její argumentace byla koncipována obecně a jako takovou se jí mohl zabývat i Nejvyšší správní soud. Po jejím důkladném posouzení Nejvyšší správní soud uzavírá, že v daném případě neshledal žádnou zásadní či mimořádnou okolnost, která by odůvodnila převážení zájmu na ochraně rodinného života stěžovatelky před zájmem společnosti na ochraně veřejného pořádku. Podpůrně odkazuje soud na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2023, č. j. 3 Azs 370/2021-36, ve kterém (na podkladě obdobných tvrzení) rovněž nebyl shledán nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

[25] K argumentaci osoby zúčastněné na řízení pak soud odkazuje na výše uvedené a dodává, že závěry správních orgánů mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Nelze je tak považovat za nepřípadné či absurdní, jak dovozovala osoba zúčastněná na řízení. Správní orgány se důkladně zabývaly splněním podmínek dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a své závěry odpovídajícím způsobem odůvodnily. Jak již přitom bylo výše uvedeno, správní orgány zohlednily i dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti, její návazné chování, možnost realizace společného života a další podstatné otázky. Náležitě zkoumaly i otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky, přičemž na podkladě všech relevantních skutečností správně dovodily, že se nejedná o zásah nepřiměřený (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).

[26] Nejvyšší správní soud dodává, že z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“), ani z jiných mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, nevyplývá nutné právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 2 As 78/2006-64). Z čl. 8 Úmluvy totiž státu nevyplývá všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. závazek napomáhat rozvíjení jejich vzájemných vztahů. V tomto směru je při stanovení rozsahu povinností státu vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku,* stížnost č. 23218/94). Evropský soud pro lidská práva přitom v této souvislosti bere v úvahu mj. i případné extrateritoriální účinky č. 8 Úmluvy, tzn. otázku, do jaké míry je cizinci bráněno realizovat jeho rodinný či soukromý život v zemi původu a do jaké míry má přijímací stát právě z tohoto důvodu povinnost umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku č. 8 Úmluvy jsou přitom stanoveny velmi přísně (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 2. 2001

ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Ostatně v této souvislosti se explicitně vyjádřil i Ústavní soud, když uvedl, že „*Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04).*“

[27] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry rozhodnutí žalovaného a krajského soudu. Současně s ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost jejich odůvodnění Nejvyšší správní soud, namísto toho, aby jednotlivé dílčí závěry jinými slovy prakticky „opakoval“, ještě dále odkazuje pro dokreslení hodnocení věci v jednotlivých podrobnostech také na autentický text jejich odůvodnění, který je účastníkům řízení znám.

[28] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[29] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jež by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[30] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, jež byla osobě zúčastněné na řízení soudem uložena, a z důvodů hodných zvláštního zřetele může soud na návrh přiznat právo i na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení soud osobě zúčastněné na řízení neuložil splnit žádnou povinnost, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu